

טקס יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל - 2019

כתבה שרה עמית פרקש, אחות שכולה :

רצית לעוף, רצית כבר הלאה

עם חצי חיוך עלית למעלה

מיליון כוכבים בשמיים

תופסים את הצבע שלך בעיניים

תן רק עוד שניה אחת, לומר לך שלום

הערב ירד על עירנו קריית ביאליק, צפירת הזיכרון המוכרת כל כך נשמעה. אווירה אחרת, חרישית וקודרת השתררה ברחבי מדינת ישראל. היום העצוב הזה נוגע בנימים העמוקים ביותר של זהותנו כיהודים וכישראלים. הוא מאחד אותנו ושם הצידה כל מחלוקת.

יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל מציף את הרגשות ומעצים את הגעגועים. אתם מתגעגעים היום ומתגעגעים בכל יום. יקיריכם חסרים לכם ברגעים הגדולים וברגעים הקטנים, ברגעים השמחים וברגעים העצובים. אתם חיים אותם אף שאינם עוד.

האנדרטה שמאחורי מספרת את סיפור חיינו בארץ האהובה שלנו. היא מנציחה את הנופלים, שמאחורי כל אחד מהם סיפור חיים, לעתים סיפורי גבורה ומסירות נפש.

ביום 2 בינואר 1995 נפצע רב"ט אסף בנאור אנושות בפיגוע החבלני בצומת השרון-בית ליד. הוא נפגע בפיצוץ השני, עת חש לעזור לנפגעי הפיצוץ הראשון. על אותו יום סיפרה אחותו, נועה: **"נסענו ברכבת (בחזרה לבסיס). אני המשכתי לתל אביב והוא החליט לרדת בנתניה. רציתי שהוא יסע אתי עד תל אביב ומשם יחזור לבסיס, והתווכחתי אתו. אבל הוא התעקש. כשהוא ירד מהרכבת פרצתי בבכי, ורק אחר כך הבנתי שאולי היתה תחושה מוקדמת של מה שעומד לקרות".** אסף אושפז בבית החולים "הדסה" עין כרם, וכעבור יומיים שב להכרתו. אחיו, רועי, סיפר: **"ישבנו אתו שעות ודיברנו על הכל, חוץ מהפיגוע. על זה הוא לא היה מוכן לדבר".** לאחר שמונה ימים שוב איבד את הכרתו. הוא טופל קרוב לשנתיים במרכז הרפואי "חורב" בחיפה, ובמשך כל התקופה ישבו בני משפחתו יומם ולילה ליד מיטתו, בתקווה שיתאושש. ביום ו' בטבת תשנ"ז – 16 בדצמבר 1996, נפטר אסף מפצעיו. בן עשרים היה בנופלו. בפיגוע בבית ליד נהרגו עוד עשרים ושלושה חיילים ואזרח אחד.

שבע שנים אחרי נפילתו, ב-11 ביוני 2003, העניק אלוף פיקוד המרכז לרב"ט אסף בנאור ז"ל ציון לשבח אישי, אשר נמסר למשפחתו, **"על חירוף הנפש, מימוש ערך הרעות תוך סיכון עצמי, אומץ לב, גילוי תושיה והיותו מופת ודוגמא".**

שיח השכול בישראל עוסק בעיקר בהורים, באלמנות וביתומים. לא תמיד מופנה הזרקור אל אובדנם של האחים והאחיות, אל התמודדותם המיוחדת, אל הגעגוע לחוויות הילדות המשותפת.

בורק, אחיו של סג"מ לידור אסרף ז"ל, שנפל בתאריך ה' באייר תשס"ט – 30 באפריל 2009, בן 21 בנופלו. כתב: "אני כל כך מתגעגע אליך. אני כותב לך וקשה לעצור את הדמעות אבל כמו תמיד, דבר שלעולם לא ישתנה, כשאני מדבר עליך ואיתך עולה חיוך, חיוך של גאווה, גאווה בזה שאתה אח שלי. .. כל רגע איתך היה כיף, תמיד חייכת, אפילו לרוץ אחריך ברחוב כשהלכנו ביחד – בגלל הצעדים הגדולים שלך, כשישבנו לאכול בחוץ, כשראינו סרט ביחד. עצם זה שהייתי לידך, נהניתי מזה. ... עכשיו נשאר לי רק לקוות שאתה יודע כמה אני אוהב אותך. ... עכשיו נשאר לי רק להיזכר, לבכות ולחייך. אוהב ואוהב אותך תמיד".

אל האובדן, אל חוסר האונים. אל הגעגוע שלכם, מתווסף גם כאב ההחמצה. לעולם לא נדע מה היה קורה אילו הנופלים היו נשארים בחיים, אילו הקימו והרחיבו משפחות, אילו הגשימו ומימשו חלומות. נורא ועצום אובדנכם, יגונכם.

בטרם יחל יום-עצמאותנו וזיקוקי דינור בשלל צבעים ישטפו את השמיים, נתייחד כולנו באחוות-אחים עמכם, בני המשפחות השכולות. נאמץ אתכם אל ליבנו באהבה, ואת יקירינו נזכור ונוקיר בחיי התרבות והיצירה של עירנו קריית ביאליק.